Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Bunătatea lui Dumnezeu

Că în ultimii ani majoritatea oamenilor și a țărilor au ajuns în nevoi tot mai mari, nu există nicio îndoială. Un an a urmat altuia. De la un an la altul s-a sperat că situația se va îmbunătăți, dar în loc de aceasta, în afară de ultima perioadă, a devenit tot mai rău. Din această cauză, mulți oameni nu aud cu plăcere vorbindu-se despre bunătatea lui Dumnezeu. Ei ridică din umeri în legătură cu aceasta.

Pe drept?

La această întrebare putem să răspundem în mod negativ cu toată convingerea. Fără a mai vorbi de faptul că dificultățile și nevoile vieții au deschis și încă mai deschid multora ochii asupra nestatorniciei fericirii pământești - fericirea și sticla: cât de repede se sparg acestea! - și oricâți au căutat bunurile eterne, cu valoare stabilă, căci sărăcia de pe pământ n-a fost adusă de Dumnezeu. Omenirea însăși poartă vina pentru aceasta. Cei care sunt vinovații principali din rândurile ei este o întrebare cu care nu avem a ne ocupa aici. Este suficient că nenorocirea existentă nu este o dovadă că Dumnezeu a încetat să fie binevoitor.

Vreau să susțin, dimpotrivă, că cel care are ochi să vadă, și astăzi mai observă destule lucruri care îi dau motiv să laude bunătatea lui Dumnezeu. Nu mai face El încă să plouă și să răsară soarele Său peste cei drepți și cei nedrepți? Nu produce pământul Său încă an de an rodul lui minunat într-un belșug uimitor, suficient de mare ca să sature oamenii și animalele? Este cumva vina lui *Dumnezeu* dacă în această perioadă oamenii din bogata Rusie mor de foame? Nu este mai degrabă nelegiuirea *oamenilor* păcătoși, care au distrus intenționat acea nefericită țară, ca să-și realizeze planurile satanice, în timp ce noi, pe de altă parte, putem să vedem *bunătatea lui Dumnezeu* în țara noastră prin faptul că El dă la timpul potrivit bărbați care cu sprijinul Său milostiv ridică digul de care se sparge furtuna care amenință să distrugă totul? Și dacă trecem de la totalitatea popoarelor la individ: nu va trebui să spună oricine Îl pune pe Dumnezeu la socoteală: Bunătatea Sa este nouă în fiecare dimineață pentru mine? Este grav că bunul de care am avut parte este așa de repede uitat, în timp ce pentru rău avem o memorie așa de bună! «L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor», se spune în Psalmul 106 despre Israel, «care făcuse lucruri mari în Egipt». Astăzi nu este altfel. Aceasta o știe fiecare despre sine. De exemplu, nu trebuie decât să vină o perioadă ploioasă mai lungă. Deja suntem indispuși, înjurăm și uităm complet multele zile frumoase, care la vremea aceea poate chiar l-au făcut pe vreunul să se vaite de seceta „îngrozitoare".

Deosebit de grav este când creștinii credincioși uită așa de repede bunătatea lui Dumnezeu. Ei au motiv, înainte de toate, să confirme cuvintele psalmistului: «Bunătatea DOMNULUI este dintotdeauna și pentru totdeauna peste cei care se tem de El» și «DOMNUL nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție» (Psalmii 103.17; 84.11). Desigur, noi toți suntem oameni născuți din țărână. Nevoia și lipsurile pot să ne smerească pe toți și să ne umple de o îngrijorare temătoare. Durerile și bolile ne torturează și ne chinuie, dar Iov a putut să spună, după ce pierduse totul, iar acum ședea pe cenușă în chinurile suferinței: «Ce? Am primit de la Dumnezeu binele și să nu primim răul?» Iar Pavel, care avusese și el parte de o măsură îndesată de: nevoi, lipsuri și suferințe, a putut să le scrie credincioșilor din Corint. «De aceea, nu cădem de oboseală, ... Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie» (2 Corinteni 4.16,17). Cei doi bărbați au ocupat poziția corectă.

Și acum, ajungând la lucrul principal, aș vrea să întreb: faptul că Dumnezeu face ca mântuirea Sa încă să mai fie propovăduită, nu este aceasta cea mai minunată dovadă a bunătății Sale nemărginite, care încă mai dăinuie față de neamul omenesc, ostil Lui din fire? «Dar, când s-a

arătat *bunătatea* și *dragostea de oameni* a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte ... pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, ... prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, îndreptățiți prin harul *Său,* să devenim moștenitori ai vieții eterne potrivit speranței.» [Tit 3.5-7] Aceste cuvinte i le-a scris apostolul lui Tit, când acesta era în Creta, acolo unde locuiau oameni pe care Pavel a trebuit să-i caracterizeze după cuvintele propriului lor profet, ca «mincinoși, fiare rele, pântece leneșe». [Tit 1.12] Chiar pentru această societate rea se arătase bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu și putem să repetăm: Până astăzi, această bunătate încă n-a pierdut nimic din putere. Mesagerii lui Dumnezeu încă o mai propovăduiesc și Duhul Său Sfânt este activ pentru a face inimile receptive la primirea minunatului mesaj al păcii despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

N-ai auzit și tu deja acest mesaj al dragostei, neconvertitul meu cititor? Nu spune supărat: Ah, nu vorbi despre așa ceva! Am destule de făcut cu caznele mele zilnice. Tocmai pentru că aici jos există multe lucruri grele, marele Dumnezeu al cerului și al pământului vrea să-ți fie Tată și Ajutor în toate situațiile vieții. Și nici nu spune: Momentan am lucruri mai importante în gând. Trebuie să-mi pun în joc toată puterea pentru a contribui la ridicarea poporului. Importanța acestei sarcini n-o nesocotesc nici eu. Dar totuși - există lucruri mai importante pentru tine. Tot ce se întreprinde pentru această viață, oricât de mare și de important ar fi, este vremelnic și, prin urmare, trecător. Dar Dumnezeu vrea să-ți dea *viața eternă.* Bunătatea Sa vrea să te conducă la pocăință și pe această cale să te facă fericit pentru totdeauna, să te pună în siguranță pentru totdeauna. Deja de multe ori a fost amintit în acest context cunoscuta povestire a Domnului nostru despre omul bogat și săracul Lazăr. Iată, acel om aștepta *totul* de la viața aceasta. Dar apoi a trebuit să moară și când s-a trezit, se afla în locul de chin. Și din acest chin nu mai există scăpare, oricât de mult ar dori-o. Nefericitul era condamnat să petreacă eternitatea la locul pierzării. Pierduse din nechibzuință ocazia să intre, la timp, pe drumul pe care bunătatea lui Dumnezeu îl arată oamenilor și cu aceasta, soarta sa a fost hotărâtă pentru totdeauna.

Bunătatea lui Dumnezeu a luat măsuri minunate, ca fiecare om să știe ce are de făcut ca să treacă din moarte la viață, din întuneric la lumina lui Dumnezeu. Ea ne-a dăruit *Cuvântul* Său. Acest Cuvânt nu lasă nicio îndoială că există o judecată eternă, dar în același timp Cuvântul îi dezvăluie omului într-o diversitate inegalabilă minunatele intenții de har ale lui Dumnezeu, planurile Sale făcute înainte de întemeierea lumii, referitoare la mântuirea omului și ce a făcut El pentru realizarea acestor planuri prin Isus Hristos. Dar acest Cuvânt nu arată numai calea mântuirii, El nu vorbește numai despre trimiterea Fiului, pe care Dumnezeu nu L-a cruțat, ci pe care L-a dat pentru toți, ci și oferă pentru fiecare zi a acestei vieți un belșug de: har, putere, mângâiere și înviorare.

Despre renumitul scriitor englez, Walter Scott, se relatează că spre sfârșitul vieții sale a cerut de la ginerele său „cartea".

„Care carte?", a întrebat acesta.

„Mai poți să întrebi?", a răspuns omul ale cărui scrieri au fermecat odinioară toată lumea cultă, „poți să întrebi *care carte?* Există *una singură.* O, minunata Biblie! Ce nu-i oferă Ea omului, care, simțindu-și nevoia, caută adevărata bogăție? Adevăr care nu se învechește niciodată, bucurii care nu suprasatură niciodată, o cunună care nu ruginește niciodată, ușurarea oricărei mâhniri, potolirea oricărei temeri, speranță fericită și viață eternă."

Da, acestea sunt darurile, pe care bunătatea lui Dumnezeu le ține pregătite pentru cine vrea să le aibă.

Titlul original: „Die Güte Gottes"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 213-218.